

5. nedeľa v období cez rok C

Lk 5, 1 – 11

6. februára 2022

Milé sestry a bratia v Kristovi

Niekedy sa bohoslužobné texty zdajú byť príliš duchovné, teoretické. Dnes sa nám naopak prihovárajú svojou praktickosťou, až „zemitosťou“. Vidíme konkrétnych ľudí - rybárov, ktorí zanechávajú svoje pôvodné povolanie a pridávajú sa k Ježišovi. Krst každého kresťana predstavuje podobne povolanie k Ježišovi Kristovi, povolanie mať podiel na jeho diele. V príbehu genezaretských rybárov sa môžeme nájsť aj my ostatní. Aj nás sa dotklo Ježišovo poslanstvo nepodmienennej lásky, poslanstvo otvoreného srdca voči Bohu a druhému človeku, poslanstvo, ktoré nášmu životu chce dať zmysel, hodnotu.

Prečo sa práve spomedzi rybárov zgrupovala prvá skupina apoštolov, prvá cirkev? Títo rybári pestovali rybolov nie ako záľubu, ale živilo sa ním: v genezaretskom jazere lovili ryby do svojich sietí. Byť rybárom si vyžaduje skúsenosť ale predovšetkým vzťah k tomuto povolaniu, ktorý sa buduje od detstva.

Keď Ježiš povedal Petrovi „neboj sa, odteraz už budeš loviť ľudí“, nechcel ho povzbudiť k nejakému vypočítavému prístupu k druhým ľuďom, ale mal na mysli vnútorný vzťah k tomuto povolaniu. Ten je potrebný, pretože rybár nemá nikdy vopred zaručený úspech. Rybárom popri pracovitosti nesmie chýbať trpezlivosť a schopnosť zmieriť sa s tým, že sa občas namáha zbytočne. Na druhej strane aj úspech - ako bol ten dnešný zázračný rybolov - si vyžaduje určitú pokoru, pretože nik si ho nemôže nárokovať bez určitého šťastia, bez vyššej moci. A keďže rybára jeho úlovok aj živí, predpokladá to aj úctu k prírode, k stvoreniu.

Tieto vlastnosti sú potrebné aj na našej ceste kresťanstva. Nielen pri profesionálnom ohlasovaní božieho kráľovstva. Ani my obyčajní kresťania sa nemáme spoliehať na taktiku, vypočítavosť, ale na otvorenosť voči druhým, ku ktorej nás vyzýva naša viera. To nebýva vždy ľahké – preto Peter hovorí: „odíď odo mňa Pane, lebo som človek hriechy.“ Ani my kresťania nemáme zostať v živote zakotvení pri brehu povrchnosti, ale v záujme pravdy máme zájsť ďalej – na väčšiu hĺbku. Pri tom by nám nemala chýbať určitá dôvera. Nie všetko je v našich silách, nie všetko je v našich rukách. Tak ako kedysi hovorieval sv. Benedikt: „Pracuj tak, akoby všetko záviselo od teba, a modli sa tak, akoby všetko záviselo od Boha“. Aj my pri všetkej potrebnej námahe sa máme vedieť obrátiť k tomu, ktorý nás a naše snaženie presahuje.

A keď sa nám naše snaženie vydarí, ani vtedy by sme nemali zostať príliš dlho stáť na jednom mieste, tešiť sa z úspechu. Aj vtedy by sme mali kráčať ďalej. To platí pre každého z nás, a rovnako to platí aj pre cirkev ako spoločenstvo. Keď pápež Ján Pavol končil jubilejný rok 2000, v encyklike „*Novo Mileniu ineunte*“ – „Vstupujúc do nového tisícročia“ vyzýval, aby sa cirkev nespoliehala príliš na svoju minulosť. Píše: „keď sa jedná o božie kráľovstvo nemôžeme márníť čas oddávaním sa minulosti a pohodlným „ustlaním“ si v lenivosti. Mnohé stojí pred nami: musíme sa odvážiť vytvoriť účinný dušpasterský program pre čas po tomto jubileu.“ Teda aj pápež, ku ktorému máme dodnes na Slovensku vzťah, nás vyzýva pozeráť sa do budúcnosti. Vyzýva nás, nespomínať na zázračné rybolovy minulosti, ale poctivo s pokorou božieho robotníka hľadať novú cestu pre toto tisícročie.

Tak to dokázali mnohí, ktorí kráčali pred nami. Z tých najväčších nám dnešná nedeľa spomína proroka Izaiáša a sv. Pavla. Obaja kráčali životom zároveň v pokore pred Bohom a pred úlohou, ktorú im Boh zveril. Nebojme sa aj my kráčať po ceste božieho kráľovstva s podobnou rozhodnosťou a dôverou ako oni. A nedajme sa pritom odradiť ani čiastočnými neúspechmi.

Viliam Arbet